

**Ми розкриваємо вбивства.
Книга 1**

КУПИТИ

Стів Вілер насолоджується життям на пенсії. Вечори в пабі, випадкові розслідування, кіт, що чекає вдома, — оце життя! Дні пригод та небезпек позаду. Єдине джерело адреналіну для Стіва — це робота невістки Емі. Вона — офіцерка приватної охорони, у якої немає часу на рутину. Емі прибуває на віддалений острів охороняти життя всесвітньо відомої письменниці Розі д'Антоніо.

Це мала бути легка робота. Якби не мертве тіло, сумка з грошима та вбивця, що полює на Емі.

Нарешті це сталося.

Ендрю Фербенкс завжди знав, що одного дня він усявиться. І цей день — тихий, погожий вівторок на початку серпня — нарешті настав.

Кілька років викладання фітнес-відео в інстаграмі, звісно, принесли йому певну кількість підписників, але і приблизно не стільки, скільки зараз. Це якесь божевілля.

Він мав періодичні стосунки з другорядною попзіркою, через які його світлини коли-не-коли вигулькували в газетах. Але не на перших шпальтах, як сьогодні.

Ендрю Фербенкс нарешті набув лихої слави, якої він так довго добивався. Його ім'я було на вустах усього світу.

У трендах усіх соцмереж. Скрізь публікували те селфі на яхті. Ендрю, засмаглий і без сорочки, підморгував у камеру, а тепле сонце за спиною підморгувало разом із ним.

Він весело підносив догори пляшку енергетика «Крашер» у радісному тості.

А коментарі під тим знімком! Сердечка, вогники, захоплення — тут було все, про що Ендрю мріяв.

Однак деякі інші коментарі могли б трохи зіпсувати загальне враження: «Пішов надто рано», «Такий атлетичний, земля пухом», «Так трагічно — бачити цей знімок і знати, що скоро станеться», — але загальна кількість була неймовірна. Активність вражала. Десь у кабінетах організаторів «Острова кохання» передавали з рук у руки його знімок і обговорювали, як ідеально він їм підійшов би, якби, звісно, не...

Так, нарешті про Ендрю Фербенкса дізнались усі. Або, як тепер казали частіше, про «трагедію інфлюенсера Ендрю Фербенкса».

Тож новини були не тільки позитивні. Правду кажучи, навіть та дрібка позитиву починала тьмяніти. Уже настав полудень середи, і його ім'я потроху сповзало вниз у рейтингу. У світі відбувались інші події. Зірковий бейсболіст заїхав на пікапі до басейну своєї колишньої дружини.

Б'ютівлогерка сказала щось неприйнятне про Тейлор Свіфт. Теми розмов змінюють одна одну, як припливи й відпливи.

Ендрю Фербенкса знайшли мертвим: його застрелили в голову, прив'язали до мотузки й викинули за борт яхти, що бовталась в Атлантиці. На яхті більше нікого не було, на ній не лишилось ані сліду присутності когось іншого, за винятком шкіряної сумки, усередині якої виявили майже мільйон доларів.

Та нічого із цього не дає людині права бути знаменитою більш як один-два дні. Можливо, колись про цей випадок запишуть подкаст або, що краще, документалку на «Нетфліксі», але наразі прожектори, направлені на Ендрю, поволі згасають.

Скоро Ендрю Фербенкс буде лиш постаттю на фотографії, що тримає фіолетовий енергетик на тлі блакитного моря, тілом у морзі в Південній Кароліні й випадковою фразою: «А пам'ятаєте того чувака, що помер на яхті, на якій була купа грошей?».

Хто його вбив? Хтозна. Але хтось точно це зробив, і в соцмережах на цю тему чимало версій. Чому його вби-ли? Невідомо, але хтось же мусив мати причину? Ревнощі? Конкуренція в інстаграмі? Пояснень могло бути безліч.

Але чи можете ви повірити, що та влогерка сказала про Тейлор Свіфт?

Утім, нехай і на один день, але який ажіотаж. Якби Ендрю ще був живий, то вже шукав би собі менеджера на повну ставку. Здобудь мені контрактів: якісь протеїнові батончики, клініка відбілювання зубів, або, може, власний бренд горілки?

Так, хоч і всього один день, але кожному хотілось отримати шматочок Ендрю Фербенкса. Хоча після того, як акули попливли собі геть, тих шматочків лишилось не дуже багато.

Такий шоубізнес.

— Що тобі не подобається в собі? — питає Розі д'Антоніо. Вона вмостилася на надувному кріслі у формі трону посеред басейну, що має форму лебедя. — Я завжди питаю про це людей.

Емі Вілер сидить із найпрямішою спиною на садовому стільчику біля води, їй в очі світить сонце, а пістолет лежить під рукою.

Їй подобається Південна Каліфорнія. Принаймні ця її прихована від очей загалу частина. Ранок тільки починається, температура десь приблизно тридцять п'ять градусів, з Атлантики віє вітерець, і наразі ніхто не намагається її вбити. Вона вже довгенько ні в кого не стріляла, але не можна ж мати одразу геть усе.

— Мабуть, ніс, — каже Емі.

— А що не так із твоїм носом? — питає Розі, сьорбаючи щось зелене через трубочку, що не піддається переробці, і пускаючи водою легенькі хвилі однією долонею.

— Не знаю, — відповідає Емі. Вона вражена тим, що Розі д'Антоніо для басейну наклала повний і бездоганний макіяж. Скільки їй? Шістдесят? Вісімдесят? Це таємниця. У досьє у рядку «Вік» написано: «Відмовилась розкривати». — Він просто здається якимось не таким, коли я на нього дивлюся. Щось із ним не так.

— То зроби пластику, — пропонує Розі. — Зроби його більшим чи меншим, чи яким, на твою думку, він має бути. Життя надто коротке, щоб не любити свій ніс. Світовий голод і неврожай — це проблеми, як і відсутність вайфаю, а ніс — це не проблема. Що ще?

— Волосся, — відповідає Емі. Їй загрожує спокуса розслабитись. Вона відчуває, як до неї підкрадається млявість. Емі ненавидить розслаблятись. Тоді з'являється час на думки. Емі радше діятиме. — Ніколи не лежить так, як йому сказано.

— Бачу, — каже Розі. — Але це легко виправити. У мене є стилістка, яка займається волоссям. Прилітає звідкись — здається, із Чилі. П'ять тисяч доларів — і твоїм мукам край. Я заплачу.

— А ще в мене вуха нерівні, — додає дівчина.

КУПИТИ